

zijn dan andere uit de reeks. Maar wat is zoo'n voorkeur van luttel belang als wij het plan van het geheel erkennen als te zijn van een geest, wiens warmte, diepte en inzicht pas dan ten volle beseft zullen worden, wanneer oprechte zelfcritiek der tegenwoordigen de plaats zal hebben ingenomen van de zelfadoratie, waaraan wij nu vaak mank gaan.

Toen 25 jaar geleden als gevolg van een fout bij het bouwen het werk van Roland Holst in dit gebouw verloren ging, moet dit voor den schilder een groote teleurstelling zijn geweest. Hij kon toen niet bevroeden, dat het leven hem nog eens zou toestaan, in een rijper tijd van groote stijging het werk te hervatten. In dubbelen zin dus kunnen wij hier dankbaar voor zijn.

A. M. HAMMACHER

EEN MUZIKAAL AFFICHE

De gebeurtenissen in ons cultureele leven geven zelden meer aanleiding tot verrassingen op het gebied der gedrukte openbare mededeelingen, die daar kond van moeten doen. De museum-directies organiseeren wel tentoonstellingen, maar komen op enkele uitzonderingen na niet meer op de gedachte om de goedkoope manier van een grof cliché van een schilderij te laten varen voor een opdracht aan een beeldend kunstenaar. De Frans Hals tentoonstelling in Haarlem wordt weer op dezelfde, wellicht zakelijk doeltreffende, maar artistiek minderwaardige wijze aangekondigd. De tentoonstelling van Muziek in Amsterdam volgde hetzelfde procedé. Tooneel en muziek worden niet veel beter geafficheerd.¹⁾

De Manifestatie van Nederlandsche Toonkunst in de maand Juni te Amsterdam gehouden (Maneto) heeft op het gebied van het affiche een verrassing gebracht. Er is geen twijfel over, dat het door Lucie Steffens op steen geteekende motief voor het reclame biljet dier manifestatie, veruitgaat boven hetgeen wij de laatste jaren te zien hebben gekregen op dit gebied. De opdracht voor een muziekfeest een biljet te maken zou met bijna mechanisch berekenbare zekerheid een groot deel der moderne kunstenaars niets anders hebben ingegeven dan de befaamde film-methode van een close-up van viool of piano spelende handen, van een à la Cassandre verwerkt motief van muziekinstrumenten of een onverholven picturaal realisme.

Lucie Steffens heeft dit alles achter zich gelaten en heeft tegen alle modes in, hooger gegrepen. Zij teekende op waarlijk geïnspireerde wijze, groot van beweging en met zeldzame intuïtie voor de bewegings-vlam der muziek, een door muziek gegrepen en geheel in de vervoeringen der muziek verzonden gelaat. Een hand steunt de kanteling van het hoofd, de andere heft zich even en spreidt de vingers, getuigend van den rhythmus. En weidsch

¹⁾ Een uitzondering vormde b.v. de expositie van Oude Kunst uit Haagsch bezit in het Gemeente Museum te 's Gravenhage.